ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

21. února 2008 *

Ve věci C-296/06,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Itálie) ze dne 10. května 2006, došlým Soudnímu dvoru dne 3. července 2006, v řízení

Telecom Italia SpA

proti

Ministero dell'Economia e delle Finanze,

Ministero delle Comunicazioni,

* Jednací jazyk: italština.

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Rosas, předseda senátu, U. Lõhmus, J. Klučka, A. Ó Caoimh a P. Lindh (zpravodajka), soudci,

generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. října 2007,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Telecom Italia SpA F. Sattou, F. Lattanzim, C. Tesaurem a C. Santacrocem, avvocati,

– za italskou vládu I. M. Bragugliou, jako zmocněncem, ve spolupráci s P. Gentilim, avvocato dello Stato,

– za Komisi Evropských společenství E. Traversou a M. Shotterem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 25. října 2007,

vydává tento

Rozsudek

1 Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 11, 22 a 25 směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/13/ES ze dne 10. dubna 1997 o společném rámci pro obecná povolení a individuální licence v odvětví telekomunikačních služeb (Úř. věst. L 117, s. 15).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Telecom Italia SpA (dále jen „Telecom Italia“) na jedné straně a Ministero dell'Economia e delle Finanze (ministerstvo hospodářství a financí) a Ministero delle Comunicazioni (ministerstvo komunikací) na straně druhé ve věci povinnosti uložené Telecom Italia zaplatit poplatek vypočítaný z jejího obratu za rok počítaný od konečného data pro provedení směrnice 97/13 do vnitrostátního právního řádu.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

3 Článek 6 a čl. 11 odst. 1 směrnice 97/13 týkající se poplatků za udělování obecných povolení a individuálních licencí, respektive postupů tohoto udělování, stanoví,

že členské státy dbají na to, aby poplatky uložené podnikům v rámci postupů pro udělování povolení pokrývaly výhradně administrativní náklady spojené s udělováním, správou, kontrolou a, podle případu, zavedením režimu obecných povolení nebo používáním individuálních licencí.

4 Článek 25 první pododstavec směrnice 97/13 zakotvující obecnou lhůtu pro provedení této směrnice zní následovně:

„Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí a zveřejní podmínky a postupy související s povoleními co nejdříve a v každém případě nejpozději do 31. prosince 1997. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.“ *(neoficiální překlad)*

5 Článek 22 směrnice 97/13 obsahuje zvláštní ustanovení ohledně povolení platných ke dni vstupu této směrnice v platnost:

„1. Členské státy přijmou veškerá nezbytná ustanovení, aby povolení platná ke dni vstupu této směrnice v platnost s ní byla uvedena do souladu před 1. lednem 1999.

2. Pokud uplatnění této směrnice vyvolá změny podmínek již existujících povolení, mohou členské státy platnost podmínek prodloužit, s výjimkou těch, které

přiznávají zvláštní nebo výlučná práva, která byla nebo mají být podle práva Společenství zrušena, za podmínky, že se to nedotkne práv jiných podniků vyplývajících z práva Společenství, včetně této směrnice. V takovém případě členské státy oznámí Komisi opatření přijatá k tomuto účelu a odůvodní je.

3. Aniž je dotčen odstavec 2, budou povinnosti týkající se povolení platných ke dni vstupu této směrnice v platnost, která nebudou do 1. ledna 1999 uvedena do souladu s touto směrnicí, neúčinné.

V odůvodněných případech může Komise členským státům na jejich žádost povolit odklad tohoto data." *(neoficiální překlad)*

Vnitrostátní právní úprava

Poštovní a telekomunikační zákoník

6 Až do provedení směrnice 97/13 byly veřejné telekomunikační služby v Itálii vyhrazeny státu na základě čl. 1 prvního pododstavce poštovního a telekomunikačního zákoníku (codice postale e delle telecomunicazioni, dále jen „codice postale"), jenž tvořil přílohu nařízení prezidenta republiky č. 156, o schválení konsolidovaného znění právních předpisů v oblasti pošt, poštovních bank a telekomunikací (approvazione del testo unico delle disposizioni legislative in materia postale, di bancoposta e di telecomunicazioni), ze dne 29. března 1973 (běžný doplněk GURI č. 113, ze dne 3. května 1973).

7 Podle článku 188 Codice postale má „koncesionář povinnost platit státu roční poplatek ve výši stanovené tímto nařízením, jiným předpisem anebo aktem udělujícím koncesi“. Tento poplatek byl vypočten poměrně ke všem hrubým příjmům nebo ziskům ze služby, která je předmětem koncese, po odečtení toho, co bylo vyplaceno za koncesi na veřejnou síť.

Nařízení prezidenta republiky č. 318

8 Směrnice 97/13 byla provedena zejména nařízením prezidenta republiky č. 318, kterým se provádějí směrnice Společenství v odvětví telekomunikací (regolamento per l'attuazione di direttive comunitarie nel settore delle telecomunicazioni) ze dne 19. září 1997 (běžný doplněk GURI č. 221, ze dne 22. září 1997, dále jen „nařízení č. 318/1997“).

9 Článek 2 odst. 3 a 6 tohoto nařízení stanoví:

„3. Do 1. ledna 1998 jsou zachována zvláštní a výlučná práva na poskytování služeb hlasové telefonie a instalaci a provozování s tím souvisejících veřejných telekomunikačních sítí. […]

4. Veřejné koncese a povolení uvedené v čl. 184 odst. 1 Codice postale platné v okamžiku nabytí účinnosti tohoto nařízení budou změněna z podnětu [vnitrostátního regulačního orgánu] před 1. lednem 1999 za účelem dosažení souladu s ustanoveními obsaženými v tomto nařízení.

5. Pokud použití ustanovení tohoto nařízení způsobuje změny podmínek platných koncesí a povolení, jiné podmínky než podmínky přiznávající zvláštní nebo výlučná práva, jež byla nebo mají být zrušena na základě tohoto nařízení, zůstávají v platnosti, aniž by byla dotčena práva, která pro ostatní podniky vyplývají zejména z práva Společenství.

6. S výjimkou ustanovení odstavců 4 a 5, povinnosti vyplývající z koncesí nebo povolení platných ke dni nabytí účinnosti tohoto nařízení, která nebudou uvedena do souladu s tímto nařízením, pozbudou od 1. ledna 1999 účinnosti."

10 Článek 6 odst. 20 nařízení č. 318/1997 stanoví:

„[…] poplatek požadovaný od podniků za řízení spojená s individuálními licencemi je určen výhradně na pokrytí administrativních nákladů na šetření, kontrolu řízení služby a zachovávání podmínek stanovených v samotných licencích […]"

11 Článek 21 odst. 2 nařízení č. 318/1997 zní následovně:

„Pokud toto nařízení nestanoví výslovně jinak, ustanovení platná v oblasti telekomunikací se nadále používají. Zejména se nadále používají, pro účely uvedené v čl. 6 odst. 20 a 21, a do doby, než [vnitrostátní regulační orgán] stanoví jinak, ustanovení článku 188 Codice postale."

Zákon č. 448

12 Podle čl. 20 odst. 3 zákona č. 448 o ustanoveních v oblasti veřejných financí k zajištění stability a rozvoje (misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo) ze dne 23. prosince 1998 (běžný doplněk GURI č. 302, ze dne 29. prosince 1998, dále jen „zákon č. 448/1998“):

„Od 1. ledna 1999 se na provozovatele veřejných telekomunikačních služeb nevztahují ustanovení článku 188 [Codice postale].“

13 Na základě čl. 20 odst. 4 uvedeného zákona byl čl. 21 odst. 2 nařízení č. 318/1997 zrušen.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

14 Telecom Italia, společnost podle italského práva, je bývalým držitelem výlučného práva v podobě výlučné koncese na veřejné telekomunikační služby v Itálii. Tato společnost u Tribunale amministrativo regionale del Lazio (regionální správní soud pro Lazio) napadá zachování, pro rok 1998, ročního poplatku stanoveného v Codice postale ve výši přibližně 385 milionů eur a požaduje jeho vrácení. Uvedená společnost poukazuje na to, že otevření telekomunikačního trhu hospodářské soutěži dne 1. ledna 1998 způsobilo zrušení výlučných práv v této oblasti. Od tohoto data byly jedinými peněžními poplatky použitelnými na telekomunikační podniky na

základě jejich individuální licence poplatky stanovené v článku 11 směrnice 97/13, jak to potvrdil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 18. září 2003, Albacom a Infostrada (C-292/01 a C-293/01, Recueil, s. I-9449).

15 Předkládající soud vyjadřuje rovněž pochybnost ohledně platnosti ročního poplatku uloženého Telecom Italia za rok 1998, přičemž se táže, zda nelze článek 22 směrnice 97/13, který obsahuje přechodné ustanovení pro povolení platná ke dni vstupu této směrnice v platnost, jako je povolení udělené Telecom Italia, přesto vykládat tak, že povoluje takový poplatek pro tento jediný rok. Stejně jako Telecom Italia se tento soud nicméně kloní k tomu, že uvedený článek 22 neobsahuje přechodné ustanovení k článku 11 uvedené směrnice týkajícímu se poplatků za individuální licence, a že tak neumožňuje uložení peněžního poplatku, jako je poplatek dotčený v původním řízení.

16 Za těchto okolností se Tribunale amministrativo regionale del Lazio rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je článek 20 odst. 3 zákona č. 448/1998 [v souladu] s články 11, 22 a 25 směrnice 97/13[?]“

K předběžné otázce

17 Úvodem je třeba připomenout, že Soudnímu dvoru nepřísluší, aby se v rámci řízení zahájeného na základě článku 234 ES vyjadřoval ke slučitelnosti norem vnitrostátního práva s ustanoveními práva Společenství. Soudní dvůr je naproti tomu příslušný

k tomu, aby vnitrostátnímu soudu poskytl veškeré poznatky k výkladu práva Společenství, které mu umožní posoudit slučitelnost norem vnitrostátního práva s právní úpravou Společenství (viz zejména rozsudky ze dne 7. července 1994, Lamaire, C-130/93, Recueil, s. I-3215, bod 10, jakož i ze dne 19. září 2006, Wilson, C-506/04, Sb. rozh. s. I-8613, body 34 a 35).

18 I když po formální stránce předkládající soud omezil svou otázku na výklad článků 11, 22 a 25 směrnice 97/13, taková skutečnost Soudnímu dvoru nebrání, aby předkládajícímu soudu poskytl všechny prvky výkladu práva Společenství, které mohou být užitečné pro rozhodnutí ve věci, která mu byla předložena, bez ohledu na to, zda tento soud tento výklad ve své otázce zmínil (viz zejména rozsudek ze dne 26. dubna 2007, Alevizos, C-392/05, Sb. rozh. s. I-3505, bod 64 a uvedená judikatura).

19 Z tohoto důvodu, jelikož ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že Telecom Italia má obecné povolení, je třeba rovněž zohlednit článek 6 směrnice 97/13 týkající se obecných povolení.

20 Položenou otázku je tedy třeba chápat tak, že jejím cílem je objasnit, zda články 6 a 11 směrnice 97/13 ve spojení s články 22 a 25 této směrnice brání, aby členský stát od provozovatele, bývalého držitele výlučného práva k veřejným telekomunikačním službám, jenž se stal držitelem obecného povolení, vyžadoval zaplacení peněžního poplatku, jako je poplatek dotčený v původním řízení, který odpovídá částce dříve vyžadované jako protiplnění za výlučné právo, za rok počítaný od konečného data pro provedení této směrnice do vnitrostátního právního řádu, tedy až do 31. prosince 1998.

Vyjádření předložená Soudnímu dvoru

21 Telecom Italia a Komise Evropských společenství tvrdí, že takový poplatek je v rozporu s článkem 11 směrnice 97/13, tak jak jej vykládá Soudní dvůr, a že jeho zachování po dobu jednoho roku od konečného data stanoveného pro provedení této směrnice do vnitrostátního právního řádu není dovoleno článkem 22 uvedené směrnice. Podle nich tento článek 22 umožňuje zachování podmínek povolení platných ke dni vstupu směrnice 97/13 v platnost, pokud tyto podmínky nepřiznávají zvláštní nebo výlučná práva. Povinnost zaplatit poplatek dotčený v původním řízení je přitom protiplněním k nabytí výlučného práva. Je tedy třeba na ni nahlížet tak, že je v rozporu s uvedeným článkem 22.

22 Italská vláda rozlišuje mezi čl. 22 odst. 2 směrnice 97/13, podle kterého podmínky, které přiznávají zvláštní nebo výlučná práva, nelze prodloužit za datum vstupu této směrnice v platnost, a čl. 22 odst. 3 této směrnice, podle kterého povinnosti týkající se povolení platných k tomuto datu mohou být zachovány do 31. prosince 1998. Tato vláda uvádí, že zvláštní a výlučná práva byla v souladu se směrnicí 97/13 k 31. prosinci 1997 odňata. Dodává, že Italská republika krom toho využila práva uděleného tímto čl. 22 odst. 3 zachovat po dobu jednoho roku určité povinnosti. Platba poplatku uloženého bývalému držiteli výlučného práva spadá do rámce těchto povinností, a je tudíž v souladu s uvedenou směrnicí.

Odpověď Soudního dvora

23 Soudní dvůr již měl možnost přezkoumat slučitelnost ročního peněžního poplatku uloženého telekomunikačnímu podniku a vypočítaného jako procento z jeho obratu se směrnicí 97/13 v rámci výše uvedeného rozsudku Albacom a Infostrada. V bodu

41 tohoto rozsudku Soudní dvůr dospěl k závěru, že takový poplatek je v rozporu s cíli sledovanými zákonodárcem Společenství a stojí mimo společný rámec vytyčený směrnicí 97/13. Krom toho z bodů 33 a 42 uvedeného rozsudku vyplývá, že takový poplatek je zakázán článkem 11 této směrnice, který stanoví, že poplatky uložené podnikům v rámci postupů pro udělování povolení pokrývají výhradně administrativní náklady spojené s udělováním, správou, kontrolou a uplatňováním individuálních licencí. Jelikož poplatky uložené na základě článku 6 uvedené směrnice jsou omezené stejným způsobem, stejný zákaz se použije i na základě tohoto posledně uvedeného článku.

24 Na základě článku 25 směrnice 97/13 bylo třeba uvedené články 6 a 11, tak jako všechna ustanovení této směrnice, provést do vnitrostátního řádu nejpozději 31. prosince 1997.

25 Článek 22 směrnice 97/13 nicméně obsahuje derogační ustanovení vztahující se na povolení platná ke dni vstupu této směrnice v platnost, na základě kterých je třeba tato povolení uvést do souladu s touto směrnicí před 1. lednem 1999, jinak řečeno nejpozději jeden rok po datu stanoveném v uvedeném článku 25.

26 Otázkou tedy je, zda článek 22 směrnice 97/13 umožňuje, jako odchylku a pouze na období jednoho roku, zachování peněžního poplatku, jakým je poplatek dotčený v původním řízení, ve vztahu k provozovateli, kterému bylo před vstupem této směrnice v platnost uděleno výlučné právo.

27 Tento článek 22 ve svém odstavci 1 poskytuje nejen dodatečnou lhůtu jednoho roku, která uplyne 31. prosince 1998, za účelem uvedení povolení platných ke dni vstoupení směrnice 97/13 v platnost do souladu s ní, nýbrž mimoto ve svém odstavci 2

zakotvuje možnost prodloužit platnost podmínek vztahujících se na existující povolení, nicméně s výhradou, že tyto podmínky nepřiznávají zvláštní nebo výlučná práva a že se toto prodloužení platnosti nedotkne práv jiných podniků, která pro ně vyplývají z práva Společenství. Odstavec 3 téhož článku se týká povinností vztahujících se k povolením platným ke dni vstupu této směrnice v platnost. Tento posledně uvedený odstavec, který se použije s výhradou ustanovení zmiňovaného odstavce 2, stanoví, že uvedené povinnosti je třeba uvést do souladu s uvedenou směrnicí před 1. lednem 1999, ledaže dotčený členský stát získal na svou žádost od Komise odklad tohoto data.

28 Článek 22 směrnice 97/13 tak výslovně neupravuje peněžní poplatky uplatňované na telekomunikační podniky, které jsou držiteli povolení, ať již obecných povolení nebo individuálních licencí. Tato otázka je řešena výslovně pouze v článcích 6 a 11 této směrnice.

29 Za účelem ověření, zda se tento článek 22 nicméně použije na peněžní poplatky, jako je poplatek dotčený v původním řízení, je třeba vykládat uvedený článek nejen s odkazem na jeho znění, ale rovněž na jeho účel, jakož i jeho zařazení v kontextu směrnice 97/13 jako celku.

30 Dvacátý šestý bod odůvodnění této směrnice umožňuje v tomto ohledu vyjasnit účel uvedeného článku 22. Zákonodárce Společenství v tomto bodu odůvodnění uvedl, že určité telekomunikační licence byly členskými státy uděleny na období, jež přesahuje 1. leden 1999. Aby se předešlo nárokům na náhradu, bylo považováno za nezbytné umožnit členským státům prodloužit platnost některých podmínek těchto licencí, pokud tyto nepřiznávají zvláštní nebo výlučná práva. Pokud jde o tato práva, měla být, s výhradou povolení udělených Komisí, odňata zejména na základě směrnice Komise 90/388/EHS ze dne 28. června 1990 o hospodářské soutěži na trhu telekomunikačních služeb (Úř. věst. L 192, s. 10).

31 Účelem článku 22 směrnice 97/13 je tedy zamezit soudním sporům tím, že se smluvním vztahům vzniklým mezi členskými státy a telekomunikačními společnostmi před vstupem této směrnice v platnost umožní přetrvat i po 1. lednu 1999, přičemž těmto státům je poskytnuta lhůta pro přizpůsobení obsahu dotčených smluv ustanovením této směrnice pouze do tohoto data.

32 Zdá se tedy, že účel článku 22 směrnice 97/13, takto upřesněný ve světle dvacátého šestého bodu jejího odůvodnění, nemá nic společného se zachováním peněžního poplatku spojeného s dřívějším výlučným právem.

33 Analýza konkrétního znění uvedeného článku potvrzuje tento závěr.

34 Zaprvé, pokud totiž jde o členský stát, který nezískal od Komise povolení zachovat zvláštní nebo výlučná práva v oblasti telekomunikací, čl. 22 odst. 2 směrnice 97/13 vylučuje zachování podmínek přiznávajících taková práva po 31. prosinci 1997. Jak přitom uvedl generální advokát v bodu 37 svého stanoviska, pokud je výlučné právo zrušeno, toto zrušení musí mít obvykle dopad na uplatnění peněžního poplatku, který je jeho protiplněním.

35 Zadruhé, ze samotného znění čl. 22 odst. 3 směrnice 97/13 vyplývá, že tento odstavec se uplatní, aniž je dotčen odstavec 2 téhož článku. Jelikož posledně uvedený odstavec vylučuje podmínky přiznávající zvláštní nebo výlučná práva, zmiňovaný čl. 22 odst. 3 se nemůže týkat povinností spojených s takovými podmínkami, takže jej nelze chápat tak, že umožňuje jejich přetrvání až do 31. prosince 1998.

36 V důsledku toho je třeba mít za to, že povinnost ve formě poplatku spojeného s dřívějším výlučným právem nespadá do rámce povinností uvedených v čl. 22 odst. 3 této směrnice 97/13 a že takový poplatek nelze zachovat po 31. prosinci 1997 na základě článku 25 uvedené směrnice.

37 Italská vláda nicméně během jednání tvrdila, že zaplacení poplatku dotčeného v původním řízení není spojeno s přiznáním výlučného práva, které bylo navíc odňato. Cílem tohoto poplatku bylo ve skutečnosti usnadnit Italské republice přechod do režimu hospodářské soutěže. Vzhledem k tomu, že tento členský stát musel opustit režim výlučného práva, který zavedl, jakož i zdroje, které mu tento režim zajišťoval, zachování uvedeného poplatku po dobu jednoho roku představovalo finanční přínos, který mu umožnil se postupně přizpůsobit novému režimu. Pojem „povinnosti" uvedený v čl. 22 odst. 3 směrnice 97/13 je odlišný od pojmu „podmínky" použitého v odstavci 2 téhož článku, a je ho tudíž třeba vykládat nezávisle na posledně uvedeném pojmu. Umožňuje tak členskému státu uložit z finančních důvodů peněžní poplatek, jako je poplatek dotčený v původním řízení, do 31. prosince 1998.

38 V tomto ohledu je třeba uvést, že vnitrostátnímu soudu přísluší určit, zda je poplatek dotčený v původním řízení, u kterého je nesporné, že je založen na článku 188 Codice postale, spojen s výlučným právem týkajícím se veřejných telekomunikačních služeb uděleným Telecom Italia před vstupem směrnice 97/13 v platnost.

39 Za předpokladu, že peněžní poplatek, jakým je dotčený poplatek, není spojen s výlučným právem uděleným před vstupem směrnice 97/13 v platnost, je třeba přezkoumat, zda takový poplatek představuje povinnost ve smyslu čl. 22 odst. 3 této směrnice, na kterou by se mohla vztahovat odchylka zakotvená v tomto ustanovení.

40 V tomto ohledu je výklad italské vlády založen na předpokladu, že pojem „povinnosti“ obsažený ve zmiňovaném čl. 22 odst. 3 je odlišný od pojmu „podmínky“ obsaženého v odstavci 2 téhož článku. Posledně uvedený pojem se týká pouze výhod přiznaných podniku v jeho zájmu, zatímco pojem „povinnosti“ zahrnuje poplatky uložené podnikům, včetně těch, které jsou, jako v původním řízení, uloženy čistě ve finančním zájmu dotčeného členského státu, nezávisle na „podmínkách“ povolení.

41 Tuto analýzu nicméně nelze přijmout. Zaprvé, z uspořádání uvedeného čl. 22 odst. 2 a 3, jakož i z použití pojmu „podmínky“, zejména v článcích 3, 4 a 8 směrnice 97/13 ve spojení s její přílohou, k popisu podmínek, jež mohou být spojeny s povolením, vyplývá, že tento pojem zahrnuje pojem „povinnosti“ ve smyslu čl. 22 odst. 3 této směrnice. Podmínky, jež mohou být spojeny s povolením, jak jsou uvedeny v příloze této směrnice, totiž zahrnují řadu povinností, mezi jinými podmínku obsaženou v bodu 4.3 této přílohy, týkající se požadavku v oblasti životního prostředí, urbanismu a uspořádání prostředí.

42 Zadruhé je třeba připomenout, že pouze články 6 a 11 směrnice 97/13 upravují peněžní poplatky ukládané podnikům, které jsou držiteli povolení v oblasti telekomunikačních služeb (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Albacom a Infostrada, bod 26). Pokud jde o individuální licence, čl. 11 odst. 1 této směrnice stanoví, že cílem poplatků uložených členskými státy podnikům, které jsou držiteli individuálních licencí, je pouze pokrýt administrativní náklady na práci spojenou s používáním uvedených licencí (výše uvedený rozsudek Albacom a Infostrada, bod 25, jakož i rozsudek ze dne 19. září 2006, i-21 Germany, C-392/04 a C-422/04, Sb. rozh. s. I-8559, bod 28). Shodná úvaha se použije i na poplatky uložené členskými státy za obecná povolení na základě článku 6 směrnice 97/13, který mimoto zakotvuje jedinou další formu finančních příspěvků, a to příspěvky spojené s poskytováním univerzální služby.

43 V důsledku toho pojem „podmínky spojené s povoleními“ ve smyslu směrnice 97/13 se vztahuje na různá práva a povinnosti, aniž by však zahrnoval peněžní poplatky uložené telekomunikačním podnikům, které jsou držiteli povolení.

44 Z toho vyplývá, že pojem „povinnosti“ ve smyslu čl. 22 odst. 3 směrnice 97/13 nezahrnuje peněžní poplatek, jako je poplatek dotčený v původním řízení, který je telekomunikačnímu podniku uložen bez souvislosti s podmínkami výkonu mu uděleného povolení, s jediným cílem finančně pomoct dotčenému členskému státu.

45 S ohledem na výše uvedené důvody je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že články 6, 11, 22 a 25 směrnice 97/13 brání tomu, aby členský stát od provozovatele, bývalého držitele výlučného práva k veřejným telekomunikačním službám, jenž se stal držitelem obecného povolení, vyžadoval zaplacení peněžního poplatku, jako je poplatek dotčený v původním řízení, který odpovídá částce dříve vyžadované jako protiplnění za uvedené výlučné právo, za rok počítaný od konečného data pro provedení této směrnice do vnitrostátního právního řádu, tedy až do 31. prosince 1998.

K nákladům řízení

46 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Články 6, 11, 22 a 25 směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/13/ES ze dne 10. dubna 1997 o společném rámci pro obecná povolení a individuální licence v odvětví telekomunikačních služeb brání tomu, aby členský stát od provozovatele, bývalého držitele výlučného práva k veřejným telekomunikačním službám, jenž se stal držitelem obecného povolení, vyžadoval zaplacení peněžního poplatku, jako je poplatek dotčený v původním řízení, který odpovídá částce dříve vyžadované jako protiplnění za uvedené výlučné právo, za rok počítaný od konečného data pro provedení této směrnice do vnitrostátního právního řádu, tedy až do 31. prosince 1998.

Podpisy.